

PIIRROS ULRIKA KURKIMÄKI

AIMARIN SÄÄENNUSTUKSET

Muistelus

Kirjoittanu:

Pirjo Paavaliemi 2007

Anttu-hiiri ja Aimari-hiiri asuthaan pienessä, somassa pesässä. Pesä on mettän laidassa. Yhtenä päivänä Aimari-hiiri istuu kotipesän edustalla ja tiirailee taivhaale. Aimarilla on sadettakki päällä ja kumikengät jalassa. Aimari odottaa, ette tulisi sadet. Mutta aurinko se tyhä paistaa niin lämpimästi, ette Aimarille tullee varsin hiki. Anttu tulee ulos ja näkkee Aimarin, joka istuu pihala ja kattoo taivhaale.

- Mitä sie, Aimari, täälä ulkona istut sadetvaatheet päälä? Nythään on fiini sää. Ei nävy edes sadetpilvii.

- Kyllä nyt tullee sade. Sen mie tiedän aivan sikkaristi.

- Mistä sie sen tiedät?

- Aina ko minun vasenta issoo-varvasta särkkee, niin tullee sadet!

- Kuulepa Aimari, siehän lyöit sen varphaan tuohon suurheen kanthoon jo viimi viikola. Sitä

oon särkeny jo koko viikon. Ei net ilmat ole sen sinun varphaan tähden miksikhään muuttunheet.

- No kappas, niinhän se taittaaki olla. Enpä tuota heti huomau.

Niinpä Aimari riissuu sadetvaatheet ja pukkee uimahousut jalkhaan. Sitte Aimari ja Anttu paistatellaan päivää.

Toisena päivänä Aimari taasen istuu ulkona ja tiirailee taivhaale. Hänelä on sadettakki päälä ja kumikengät jalassa. Aimari odottaa sadetta, mutta aurinko se tyhä paistaa. Anttu tulee ulos ja näkkee Aimarin, joka kattoo taivhaale.

- Mitä sie, Aimari, taasen istut täälä ulkona sadetvaatheet päälä? Nythään on fiini sää. Ei nävy edes sadetpilvii.

- Kyllä se nyt tullee sade. Sen mie tiedän ihan sikkaristi.

- Mistä sie sen tiedät?

- No ko täälä on niin paljon summuu. Ja aina ko näkky

summuu, niin tullee sadet!

- Ei se ole summuu, Aimari. Sie olet unheetannu aamula laittaaat prillit päähän. Sillä sie et näje muuta ko summuu.

Anttu tuo Aimarille prillit ja Aimari laittaa net päähän.

- No kappas, niinhän se taittaaki olla, ilostuu Aimari. Enpä tuota heti huomau.

Niinpä Aimari riissuu sadetvaatheet ja pukkee uimahousut jalkhaan. Sitte Aimari ja Anttu paistatellaan päivää.

Kolmantenna päivänä Aimari taasen istuu ulkona ja tiirailee taivhaale. Aimarilla on sadettakki päälä ja kumikengät jalassa. Aimari odottaa sadetta, mutta aurinko se tyhä paistaa. Mutta äkisti sää muuttuu. Aimari näkkee taivhaala mustii pilvii. Sitte hän tuntee ko taivhaalta tippuu nenäle vettä.

- Anttu, Anttu! huuttaa Aimari. Tule hopusti ulos, täälä sattaa

vettä! Sen mie tiedän ihan sikkaristi.

- Mistä sie sen tiedät?

- No ko taivhaala on pilvii ja nenäle tippuu vettä!

- Nyt sie, Aimari, kyllä taajot!

- En taajo, tule vaikka kattomhaan!

Anttu tulee ulos ja kattoo kans taivhaale. Hän näkkee taivhaala mustii pilvii. Sitte hänki tuntee ko vesipisara tippuu nenäle.

- Täälähän sattaa vettä! parhataa Anttu. Kyllä sie, Aimari, olet seppä ennustamhaan säätä!

Anttu mennee sisäle ja pukkee kans sadetvaatheet pääle. Sitte Aimari ja Anttu menhään ulos siljole. Satheela on soma olla ulkona ja hyppiit rapakossa. Het laulethaan kans sadetlaulun. Sadetlaulu mennee näin:

Paljon, paljon pisaroita sattaa taivhaan pilvistä. Eihän kaikkii pisaroita saata edes räknätä.